

Николай Лилиев

И слънцето с предвечния си
плам...

И слънцето с предвечния си плам,
изгубено в нощта на моите степи,
ще освети порутения храм,
но моите очи ще бъдат слепи.

Невидима ръка ще затрепти
по струните на мойта мисъл бедна,
пред мене ще застанеш скръбен ти,
но моята душа ще бъде ледна.

И моята молитва ще зове
в часът на безпощадната измама,
като мечта по нови светове,
но моята уста ще бъде няма.

Аз ще разплитам своя сън злочест
под шепота на сетно алелуя,
и ти ще спреш пред мене с блага вест,
но, жив мъртвец, аз няма да те чуя.

КРАЙ

© 1918 Николай Лилиев

Източник: Словото

Набиране: Инна Атанасова, Галина Игнатова или Рейни

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/7720>]